

fanny

Několik článků o místním shromáždění

Články jsou přeloženy z Truth & Testimony 1/2013

OBSAH

Jméno Ježíš naprosto dostačuje	3
Místní shromáždění	7
Co to je shromáždění církve?	14
Některé ilustrace shromáždění církve	20
Vztahy mezi místními shromážděními	22
Starší a diakoni	24
Sbírka	25
Jen jedenkrát v týdnu	26
Praktické pohledy na život místního shromáždění	26

Shromáždění k Jeho jménu

V současné době, kdy téměř každá nová myšlenka se stává středem shromažďování nějakého nového sdružení, můžeme jen ocenit, že máme Bohem utvořené přesvědčení ohledně toho, co Boží církev skutečně je. Žijeme v době neobvyklé duševní aktivity, a proto tu je naléhavější potřeba klidu a studia Božího slova s modlitbou. Toto Slovo, veleben buď jeho Autor, je jako skála uprostřed oceánu lidských myšlenek. Stojí nepohnutelně přes zuřící bouři a ustavičné bičování vlnami. A nejen ono samo tak stojí, ale dává svou stabilitu také všem, kteří se na ně prostě postaví.

Co má člověk činit nyní za takovýchto okolností? Všechno nemůže být pravdivé. A přece je jisté, že zde je něco správného. Nemůžeme být povoláni žít v omylu, ve tmě nebo v nejistotě. Je tu cesta, veleben buď Bůh, ačkoli ji nezná žádný pták, ani ji nespátrilo oko luňáka, „*kteráž nešlapala mladá zvěř, aniž šel po ní lev*“. Kde je tato bezpečná a pozeňnaná cesta? Slyš Boží odpověď: „*Aj, bázeň Páně jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost.*“ (Job 28)

Boží církev je shromažďována kolem Osoby žijícího Krista. Ne kolem nějakého učení, jakkoli pravdivého; ani kolem nějakého nařízení, jakkoli důležitého; ale kolem živé božské Osoby. To je velký základní a životně důležitý bod, který je nutné jasně uchopit, pevně držet a věrně a ustavičně se k němu hlásit a uskutečňovat ho. „*Ke kterémuž přistupujíce*“, nikoli „*k čemuž přistupujíce*“. Nepřicházíme k nějaké věci, ale k Osobě: „*Vyjděme tedy k němu ven.*“ (Žid 13,13) Duch Svátý nás vede jen k Ježíšovi. Nic menšího nám neprospěje. Můžeme mluvit o tom, že se připojujeme k nějaké církvi, stáváme se členy nějaké kongregace, připojujeme se ke straně, k věci nebo k zájmům. Všechny tyto výrazy směřují k tomu, aby před našimi zraky skryly božskou myšlenku Božího shromáždění. Není naší věcí, abychom se připojovali k něčemu. Jestliže nás Bůh obrátil, připojil nás skrze svého Ducha ke Kristu, a to by pro nás mělo být dost. Kristus je jediný střed Božího shromáždění.

A ptáme se: Cožpak to není dostatečné? Není to právě dost pro nás, abychom byli „*připojeni k Pánu*“? Proč k tomu něco přidávat? „*Kdekoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tu jsem já uprostřed nich.*“ (Mat 18,20) Co víc můžeme potřebovat? Jestliže Ježíš je v našem středu, proč máme přemýšlet o ustanovení nějakého lidského předsedy? Proč jednomyslně a srdečně nedovolit Pánu Ježíši, aby zaujal předsednické místo, a nesklánět se před Ním ve všech věcech? Proč v Božím domě ustanovovat lidskou autoritu v jakékoli formě? Ale právě to je to,

co se dělá, a je dobře mluvit o tom velmi jasně. Člověk je ustanovován tam, kde se vyznává, že jde o Boží shromáždění. Vidíme lidskou autoritu vykonávanou v té sféře, v níž by měla být uznávána jen božská autorita. Pokud jde o základní princip, nezáleží na tom, zda je to papež, farář, kněz nebo předseda. Je to člověk ustanovený na místo Krista.

Nuže, když toto říkáme, čekáme velmi pravděpodobnou námitku: „Jak by mohlo nějaké shromáždění kdy existovat bez lidského předsednictví? Nevedlo by to ke všem druhům zmatení? Neotevřelo by to dveře pro každého, aby obtěžoval shromáždění a vůbec nedbal na dar nebo uschopnění? Nebudeme tu mít lidi, povstávající při všech příležitostech a otravující nás svým prázdným žvaněním a unavujícím povídáním?“

Naše odpověď je velmi prostá. Ježíš stačí na vše. Můžeme Mu důvěřovat, že udrží pořádek ve svém domě. Cítíme se mnohem bezpečnější v Jeho milostivé a mocné ruce než v rukou nejpřitažlivějšího lidského předsedy. Všechny duchovní dary máme složené v Ježíšovi. On je zdrojem vší autority ve službě. „*Ten ... má sedm těch hvězd.*“ (Zj 3,1) Důvěřujeme jen Jemu a pořádek v našem shromáždění bude zajištěn tak dokonale jako spasení našich duší. Jméno Ježíš je skutečně naprosto dostatečné nejen pro osobní spasení, ale i pro všechny potřeby shromáždění – pro velebení, obecenství, službu, kázeň, správu a vše ostatní. Když máme Jeho, máme v hojnosti vše.

Často jsme žádání, abychom z Písma uvedli důkaz myšlenky božského předsednictví ve shromáždění. Okamžitě odpovídáme: „*Tu jsem Já (uprostřed)*“ a „Bůh je Autor“. Na těchto dvou pilířích, kdybychom neměli další, můžeme vítězně budovat slavnou pravdu božského předsednictví – pravdu, která musí osvobodit všechny, kteří ji přijímají od Boha a drží ji od každého lidského systému, ať ho pojmenujete jakkoli. Podle našeho soudu je nemožné uznávat Krista za střed a svrchovaného vládce ve shromáždění a nadále schvalovat ustanovování člověka. Když jsme jednou okusili sladkost toho: být pod Kristem, nikdy se nemůžeme znovu poddat otrocké poddanosti: být pod člověkem. To není nepoddajnost nebo nesnášení vedení. Je to jen naprosté odmítání sklonit se před chybnou autoritou – schvalovat hříšné uchvacování. Ve chvíli, kdy vidíme, že člověk uchvátil autoritu v tom, co se nazývá církví, se prostě ptáme: „Kdo jste?“ a odejdeme do okruhu, kde je uznáván jen Bůh sám.

Není nám dovoleno nechat vyklouznout slavné principy Božího shromáždění proto, že jsme s takovou hanbou chybili v jejich uskutečňování. Nemáme soudit pravdu podle toho, jak ji uskutečňujeme, ale posuzovat naše jednání pravdou.

Jen málo slov postačí k vyjádření **authority**, na základě které je církev shromažďována. Je to jen samotné Boží slovo. Nejsou to tradice, učení nebo přikázání lidí.

Nadto standard, kolem kterého je církev (shromáždění) shromažďována, a moc, jíž je shromažďována, jsou jméno Pána Ježíše a Duch Svatý.

Nuže, tyto dvě věci jsou stejné po celém světě. Ať jdu na Nový Zéland, do Austrálie, Kanady, do Londýna, do Paříže, do Edinburghu nebo do Dublinu, střed a shromažďující síla a autorita jsou tytéž. Nemůžeme přijmout jiný střed než Krista; žádnou jinou energii ke shromažďování než Ducha Svatého; žádnou jinou autoritu než jen Boží slovo; žádnou jinou vlastnost než svatost života a zdravost v učení.

Takové je správné vyjádření Božího shromáždění a my nemůžeme uznat nic jiného. Můžeme uznávat Boží svaté, lásku a hodnotu jako takovou, kdekoliv je najdeme; ale na lidské systémy se díváme jako na zneuctující Krista a nepřátelské pravému zájmu Božích svatých. Toužíme po tom, abychom viděli všechny křesťany na správném základě shromáždění. Věříme, že to je místo skutečného poženání a účinného svědectví. Věříme, že existuje jedinečný charakter svědectví vydávaného prováděním zásad shromáždění.

Nuže, věříme, že tito všichni by měli být shromážděni na základě Božího shromáždění, aby měli obecenství v lámání chleba a v modlitbě (Sk 2,42). Měli by se scházet prvního dne v týdnu k lámání chleba (Sk 20,7), vzhlížet k Pánu Kristu, aby je vzdělával ústy toho, kterého On chce. To je prostá stezka – normální, božská myšlenka, která snad potřebuje více víry k uskutečnění kvůli vzájemně na sebe narážejícím a ve sporech jsoucím sektám dnešních dnů, ale proto není méně prostá a pravdivá.

Zde bychom mohli skončit, kdybychom neměli přání odpovědět na tři otázky, které možná vzniknou v myslích čtenáře.

Předně můžeme být dotázáni: „Kde máme najít tuto věc, kterou vy nazýváte ‚pravé vyjádření Božího shromáždění‘ ode dnů apoštolů až do devatenáctého století? A kde ji máme nalézt nyní?“ Naší odpovědí je prostě ukázání na Kristova slova: *„Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tu jsem Já.“* Jen málo nám záleží na tom, zda záznamy církevních historiků ohledně toho nedokázaly ve svých zajímavých zkoumáních rozeznat jedinou stopu pravého vyjádření Božího shromáždění od konce apoštolské éry až do začátku tohoto století. Je docela možné, že tu a tam byli uprostřed tmy středověku dva nebo tři skutečně shromážděni ve jménu Ježíše, nebo alespoň takoví, kteří vzdychali po pravdě takové věci. Ale ať tomu je jakkoli, ponechává to tuto pravdu naprosto nedotčenou. Nestavíme na záznamech historiků, ale na neklamné pravdě Božího slova. Nejde o otázku: „Co říká církevní historik?“, ale: **„Co říká Písmo?“** Rozsáhlá zlatá pole v Austrálii a Kalifornii ležela skrytá před zraky člověka po tisíce let. Činí tato skutečnost zlato méně vzácným pro ty, kteří je objeví nyní?

Ale opět můžeme být dotázáni: „Není zbytečné se snažit uskutečňovat zásady Božího shromáždění, když vidíme, že vyznávající církev je v úplných troskách?“ Odpovídáme otázkou: „Máme být neposlušní, protože církev je v troskách? Máme pokračovat v chybě, protože církev selhala?“ Jistě ne. Přiznáváme zkázu, máme kvůli ní zármutek, vyznáváme ji, přijímáme svůj podíl na ní a, jako její smutný důsledek, snažíme se chodit tiše a pokorně uprostřed ní, vyznávající, že my sami jsme velmi nevěrní a nehodní. Ale ačkoli jsme selhali, Kristus neselhal. On zůstává věrný; nemůže sám sebe zapřít (2. Tim 2,13). On zaslíbil, že bude se svým lidem do konce věku. Matouš 18,20 platí dnes tak, jako platil osmnáct století před námi. „*Budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář.*“ (Řím 3,4) Ostatek v Ezdrášových dnech si nenárokoval moc a září Šalomounových dnů, ale poslouchali slova Šalomounova Pána a bylo jim hojně požehnáno v jejich konání. Neřekli: „Věci jsou v troskách, a proto by bylo lepší, kdybychom zůstali v Babyloňě a nedělali nic.“ Ne, oni prostě vyznali svůj vlastní hřích i hřích lidu a počítali s Bohem. To je přesně to, co máme dělat my. Máme si přiznat zkázu a spolehnout se na Boha.

Někdo může říci: „Jste tedy tím lidem vy?“ Nuže, otázka není, zda my jsme tím lidem, ale: „Jsme na božském základě?“ Jestliže nejsme, pak čím dříve opustíme své postavení, tím lépe. Že tu božský základ je přes všechnu tmou a zmatení, sotva může být popíráno. Bůh neponechal svůj lid pod nutností zůstat ve spojení s bludem a zlem. A jak máme vědět, že jsme nebo nejsme na božském základě? Prostě podle Božího slova. Chtějme čestně a vážně testovat vše, s čím stojíme ve spojení, standardem Písma, a jestliže to neostojí ve zkoušce, ihned to opustíme. Ano, ihned. Jestliže se zastavíme, abychom mudrovali a zvažovali následky, jistě mineme svou cestu. Zastavit se, to jistě, abychom se ujistili o myšlenkách Pána; ale nikdy se nezastavovat, abychom uvažovali, když jsme to jednou zjistili. Pán nikdy nedává světlo na dva kroky najednou. Dává nám světlo, a když podle toho jednáme, dá nám více. „*Stezka spravedlivých jako světlo jasné, které září víc a víc, až do plného dne.*“ (Přís 4,18 – přel.) Jak vzácné, duši povznášející je motto: „*víc a víc*“. Není tu zastavení – ustání – odpočívání v získávání. Je to „*víc a víc*“, dokud nebudeme uvedeni do plného světla dokonalého dne slávy.

Čtenáři, shromažďuješ se na tomto božském základu? Jestliže ano, pak k němu lni celou svou duší. Jsi na této stezce? Pakli ano, jdi kupředu se vši energií své mravní bytosti. Nikdy nebuď spokojen s něčím menším než v Jeho přebývání v tobě a v tvé vědomé blízkosti u Něho. Nedovol, aby tě Satan oloupil o tvůj vlastní podíl tím, že tě povede, abys spočinul jen v pouhém jménu. Nedovol mu pokoušet tě, abys zaměňoval své viditelné **postavení** za svůj skutečný **stav**. Přes-tuj skryté obecenství, skrytou modlitbu, ustavičné sebeodsuzování. Zvláště bud'

na stráži před každou formou duchovní pýchy. Pěstuj pokoru, tichost a potřeň ho ducha a jemnost svědomí ve svém vlastním soukromém chození. Snaž se spojovat jemnost milosti vůči druhým se smělostí lva, když je dotčena pravda. Pak budeš požehnáním v Božím shromáždění a účinným svědectvím naprosté dostatečnosti jména Ježíš.

C. H. Mackintosh¹

MÍSTNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Měli bychom si uvědomit, že slova „církve“ a „shromáždění“ jsou překladem řeckého slova *ekklesia*, které znamená „vyvolaná společnost“. Proto není rozdíl ve významu mezi slovy „církve“ a „shromáždění“. Ovšem slovo „církve“ vyvolává v našich myslích spíše myšlenku zasvěcené budovy nebo skupiny křesťanů, kteří se rozlišují (odlišují) od ostatních. Slovo „shromáždění“ více navozuje pravý význam. Avšak i to je chybně užíváno, když se někdy stává výrazem pro označení těch křesťanů, kteří se považují za shromážděné ke jménu Krista, jako odlišených od zbytku – což je právě ta věc, které měli v úmyslu se vyvarovat.

V prvních dnech církve tu nebylo nějaké pojetí církve složené z některých křesťanů s rozlišenými charakterovými znaky, které by jim dávaly povahu sdružení stranou od všech ostatních. V Novém zákoně Boží církev zahrnuje všechny křesťany, kteří mají v Kristu před Bohem nové postavení a kteří na zemi tvoří společnost odlišenou od Židů a pohanů (1. Kor 10,32). Podle Písma je zde Boží církev, jinými slovy **Boží shromáždění**, a nic jiného, kde by se křesťané mohli považovat za členy. Vskutku, členství v nějaké církvi je nesprávná myšlenka. Křesťané – to jest praví věřící – jsou údy Kristova těla (viz Řím 12,4–5; 1. Kor 12,13. 27; Ef 5,30). To jediné „církvevní členství“, které má každý věřící v Božích očích, je v těle Krista. To má důležitý vliv na správné porozumění místní církvi nebo shromáždění.

Církev všeobecně

Všeobecný pohled na církev zahrnuje všechny věřící od Letnic až do uchvácení a popisuje jejich jednotu v Kristu. V Efezským 1 jsou už všichni v Božím předzvědění a úmyslu vidění v nebeských místech v Kristu.² To je někdy nazýváno věčným pohledem na církev. Avšak v Koloským je pohled na ni v čase. Církev zde zahrnuje

¹ Z důvodů místa jsme zde mohli reprodukovat jen krátké výňatky z tohoto výtečného článku. Srdečně doporučujeme každému čtenáři, aby si obstaral plný výtisk, pečlivě ho četl a sdílel ho se svými křesťanskými přáteli (pozn. vyd.).

² Jako spolu s Kristem vzkříšení a spolu posazení „v nebeských místech v Kristu Ježíši“ (Ef 2,6) – se už nyní těší ze svých duchovních požehnání, i když jsou ještě na zemi (pozn. vyd.).

všechny věřící **na zemi** v kterémkoli jednotlivém okamžiku v době mezi Letnicemi a uchvácením. Kristus je nyní viděn v církvi (viz Kol 1,24.27).

Je nutné rozumět tomu, že církev neboli shromáždění vděčí za svou existenci dnes na zemi dvěma závažným skutečnostem:

- V nebi je člověk, Pán Ježíš Kristus, vyvýšený a oslavený;
- na zemi je nyní božská Osoba, Duch Svatý.

Bez těchto dvou skutečností by tu nebyla církev. Církev je viděna jako Boží dům, kde Bůh na zemi bydlí skrze svého Ducha (Ef 2,22), a jako tělo Krista je složena ze všech pravých věřících v Něho jako spojených skrze Ducha Svatého jeden s druhým a s Kristem, Hlavou církve (Ef 5,23).

Proto byli všichni věřící skrze jednoho Ducha pokřtěni v jedno tělo (1. Kor 12,13), když Kristus, do nebe vystoupivší a oslavená Hlava, poslal Ducha Svatého (Sk 1,5) dolů z nebe (1. Pt 1,12) od Otce (Jan 14,26). Vskutku, tělu je dáno jméno hlavy – „*Kristus*“ (1. Kor 12,12) – je jedno s Ním (Ef 5,30). Církev – shromáždění – byla již utvořena (Skutky 2). Její pravá přirozenost jako Kristova těla byla ukázána apoštolem Pavlem. A jeho obrácení ve Skutcích 9 ve slovech (1) „*světlo z nebe a* (2) *hlas, řkoucí: „Sauli, Sauli, proč mne pronásleduješ?“*“ dává charakter jeho službě evangelia a službě církvi (Kol 1,23–25). Proto nikdy nedospějeme k pravému porozumění církvi, ať všeobecné nebo místní, jestliže zanedbáme Pavlovu službu.

Církev místně

Ve Skutcích byli věřící rozptýleni pronásledováním, a jak se evangelium šířilo, vznikala místní shromáždění. Je důležité, aby místní církev nebo místní shromáždění Nového zákona bylo chápáno ve smyslu, jak křesťané v nějakém místě jsou viděni ve vztahu k celé církvi. Boží církev v Korintu je pro nás definovaná v kapitole 1,2. Skládá se z těch, kteří jsou „*posvěceni v Kristu Ježíši, povolání svatí (nebo: „povolání, aby byli svatými“)*“. To znamená, že jméno celé církve je použito na všechny svaté v místě. Svatí v místě jsou tam viděni ve své kolektivní odpovědnosti, a proto Kristus je představen jako Pán.

Epištola je také o církvi v jejím veřejném postavení a postavení ve svědectví, a tak má církev také charakter Božího chrámu (3,16), stejně jako těla Kristova (12,27a).³ Církev je v této Epištole viděna jako nádobu pomazaná Duchem Svatým, a jako taková je pokračováním Krista na zemi⁴ v době Jeho zavržení (1. Kor 12–13; srovnej s Janem 2,21). Proto to, co je pravda o církvi všeobecně jako o tělu Krista, platí místně v moci Ducha, a místní církev, shromážděná ve svém

³ Příslušnost se vztahuje však k jednomu tělu (1. Kor 12,13b) a ne k místnímu shromáždění.

⁴ Ve smyslu, že On byl tehdy pomazanou nádobou na zemi, a církev zaujímá toto postavení nyní (viz Sk 2,22).

charakteru chrámu, je místem, kde má být uznávaná Boží přítomnost (1. Kor 14,24). Proto tam jsou dary znamení⁵.

To je protiklad k Epištole Efezským, kde je na vše pohlíženo ze strany Božího věčného úmyslu a moci a ve které jsou svatí postaveni do vztahu k Hlavě. Dary jsou nyní pro blaho Jeho těla. Avšak jedna stránka pravdy nemůže dát stranou jinou nebo stát proti ní. Jak už bylo poznamenáno, poněvadž svatí v Korintu tvořili místní shromáždění v tom městě, byli tam svým charakterem tělem Krista (1. Kor 12,27), a tak v lámání chleba vyjadřovali to jedno tělo (10,17). Skutečnost je, že všichni praví věřící na světě jsou „jedno tělo v Kristu, a obzvláštěně jedni druhých údy“ (Řím 12,5). Není tomu tak, jak někteří učí, že místní shromáždění jsou autonomní a nezávislá, neboť jinak by tu musela být nějaká forma centralizace. Takové učení vzniká z nepochopení pravé povahy a jednoty církve, jak byla zjevena Pavlem.

Jednota shromáždění v činnosti

V 1. Korintským je zdůrazněno, že Kristus je Pán, aby byla uvedena Jeho autorita a správa, a svatí jsou Mu místně odpovědní. Správa církve, jako je přijímání a kázeň, je vždy prováděna místně, to znamená v místních shromážděních, ale musejí být jako jednající v zájmu Krista, a tak je platná všeobecně (Mat 18,18). Když jsou věřící shromážděni ke jménu Pána Ježíše Krista (Mat 18,20), je On v jejich středu, a proto je třeba přijímat jen Jeho autoritu. Činnost shromáždění může být správně prováděna jen v moci Ducha Svatého podle myšlenek Pána, když Bůh působí všechno ve všech (1. Kor 12,4–6).

Ačkoli je Epištola psaná přímo svatým v Korintu, čteme také, že jsou zahrnuti všichni „kteří vzývají jméno Pána našeho Ježíše Krista na všelikém místě, i jejich i našem“ (1,2). Vyznávání jména Pána přivádí do křesťanského vyznání. Proto jsou míněni všichni vyznávající křesťané. Všimni si také, že to jsou všichni „na všelikém místě“. Jinými slovy: Křesťané mají kolektivní odpovědnost vůči Pánu Ježíši Kristu ve svém místním prostředí. Jako kdyby ten bod chtěl zdůraznit, apoštol píše: „I jejich i našem.“ Je to týž Pán všude: „Máme jediného Boha Otce... a jednoho Pána Ježíše Krista.“ (8,6) Všichni křesťané všude vyznávají poddanost témuž Pánu. Všichni svatí na každém místě, shromáždění ke jménu Pána Ježíše, mají téhož Krista ve svém středu. Jednání, nesoucí autoritu Pána, je proto závazné pro všechny. Takto by mělo být vidět, že místní shromáždění nejsou autonomní, pokud jde o správu shromáždění, a ani v žádném jiném smyslu.

⁵ Všimni si, prosím, že mnoho darů vyjmenovaných v 1. Korintským už pominulo, když posloužily svému účelu (viz 1. Kor 13,8). To však neznamená, že nyní už nejsou vůbec žádné dary.

Sedm církví ve Zjevení 2 a 3 je užíváno jako „důkaz“ autonomie místních shromáždění. Avšak jak mohou být autonomní s autoritou Pána ve svém středu? Je pravda, že Pán nepoužívá žádné z nich, aby soudil druhé⁶. On soudí. Nicméně, Jeho slovo k jednotlivci je slovem pro všechny: „*Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.*“ Každá církev je před Ním odpovědná a všechny jsou Mu odpovědné jednotlivě. Avšak jsou jedna s druhou vázány skrze Pána a dbají na to, když On je soudí jednu po druhé. Sdílejí společnou odpovědnost, protože vyznávají poddanost témuž Pánu. Není tu nejmenší náznak, že když Pán jedná s jednou, těch dalších šest by mohlo být lhostejných k Jeho soudu a dělat, že se jich to v ničem netýká.

Dále v 1. Korintským 12,27 jsou místní svatí v Korintu, kteří v tom místě tvoří církev, popsáni jako mající charakter „*těla Kristova*“. Chybění členu v originální řečtině klade důraz na kvalitativní aspekt podstatného jména spíše než na jeho identitu⁷. Je jen jedno tělo (Ef 4,4). Skutečně, tak jako apoštol připomíná svatým v Korintu: „*Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme.*“ (12,13) To znamená, že všichni věřící od Letnic až k uchvácení jsou jedno tělo. Srovnává celou církev – nazvanou „*Kristus*“ (12,12b) – s lidským tělem (12,12a. 14–26)⁸. To znamená, že svatí v Korintu měli ve svém prostředí používat zásady, které se na ně vztahují jako na údy Kristova těla (12,13.27b); a za existenci těchto zásad vděčí přítomnosti a činnosti Ducha Svatého nyní na zemi. Tentýž Duch Svatý přebývá ve všech pravých svatých na celém světě a spojuje celé tělo. Svatí v nějakém místě jsou jedno se všemi svatými po celém světě. Pro svaté je nemožné, aby jednali správně jako místní shromáždění bez moci Ducha Svatého. Místní shromáždění podle Písma proto nejsou svou podstatou nezávislá.

Vyjádření jednoty těla

V lámání chleba je dáno vyjádření jednoty všech údů Kristova těla zde na zemi: „*Poněvadž jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme, všichni zajisté jednoho chleba účastni jsme.*“ (1. Kor 10,17). Všimněte si, že Pavel říká „*my*“. Ačkoli zjevně v Korintu nebyl přítomen (jinak by jim nepsal dopis), zahrnuje sám sebe. Když se vztahuje jen na svaté tam, píše „*vy*“ (např.: „*když se scházíte v církvi*“: 11,18). Ačkoli shromáždění jsou místní po celém světě, přesto „*všichni jednoho chleba*“

⁶ Neměli bychom hledat církve v prorocké knize. Bylo to dáno apoštolu Pavlovi, aby sdělil pravdu o církvi (Ef 3).

⁷ H. E. Dana a J. R. Mantey, *A Manual Grammar of the Greek New Testament* (1927) str. 149.

⁸ 1. Korintským 12,14-26 se zabývá lidským tělem pro ilustraci toho, že každý je v těle Krista potřebný. Nejsou jmenovány žádné části hlavy jako takové. Oko a ucho jsou zde částí **lidského** těla – čti pozorně verše 16 až 18 – stejně jako hlava (21. verš). Tato poznámka je tu proto, že někteří učitelé, kteří podporují myšlenku autonomních shromáždění, užívají tyto verše směřováním ilustrace se skutečností Kristova těla na zemi, aby učili místní nezávislost.

účastni jsme“. Tento princip platí všude. Proto lámání chleba má podle učení Nového zákona být na základě jednoty těla Kristova na zemi. To je nemožné v nezávislém shromáždění, složeného z nějakého počtu věřících, kde být členem shromáždění je rozdílné od být údem těla. Jednota není pouze v místním shromáždění: jednota je v celém těle Krista po celém světě.

Jednota v troskách?

Bible říká: „*Jedno je tělo*.“ (Ef 4,4). Jednota církve je udržována v božské moci Osobou Ducha Svatého. Je jedno tělo přes současnou zkázu křesťanského svědectví všeobecně a rozptýlení věřících do sekt a systémů. Církve by měla být viděna taková, jak je zjevená v Novém zákoně. Víra ji vidí podle toho, jak ji vidí Bůh. Církve je stále jedno tělo – jednota nemůže být nikdy porušena. Křesťané nejsou povoláni, aby dělali jednotu mezi sebou, ale aby jednali na základě jednoty, která už existuje. Jednota církve je udržovaná od Letnic, a bude tak až do uchvácení a za ně navěky. Otázka zní, jak jednat na základě jednoty a vyjadřovat ji přes vnější a veřejnou zkázu církve.

To je velmi důležité, pokud se jedná o chování jednotlivých věřících v době zkázy. Má to nesmírný význam pro nás nyní, neboť věříme, že žijeme velmi blízko konce současného způsobu Božího jednání s lidmi. Stejně jako dříve, když Bůh svěřil něco lidské odpovědnosti, lidé v tom zklamali hned od začátku. Nyní nejenže jsou v křesťanském vyznání lidé, kteří popírají samé základy víry, ale praví věřící jsou rozděleni mezi sebou v množství sekt a denominací. Každý den se někde někdo pokouší začít s novou „církví“ nebo „společenstvím“, ale všechna ta nová společenství nedbají na důležitost činnosti Ducha Svatého, který je přítomný v církvi, Kristově těle na zemi. Ani o jednom z nich nemůžeme říkat, že je správné. Ani to od nás není žádáno.

Nicméně se můžeme učit ze zkoušek Božích mužů ve starozákonních dnech, jako byl Ezechiáš, Joziáš, Ezdráš a Nehemiáš. Když uvažujeme o těch dvou posledních, vidíme, že jako Daniel v 9. kapitole svého proroctví i oni vyznávali hřích Izraele a **svůj podíl na něm**. Tímtež způsobem potřebujeme dnes my být hluboce zkoušeni ohledně stavu křesťanského vyznání, jehož jsme všichni účastni. Tak když se Ezdráš vrátil do Jeruzaléma, byl vztyčen oltář, postaven dům a byly přineseny oběti **za celý Izrael** (viz Ezdráš 6,16–17; 8,35). Hospodin vyvolil to místo, aby tam nechal přebývat své jméno, a bylo to místo shromažďování pro všechna pokolení Izraele (5. M 12–17; Neh 1,9). Hrstka Židů, která se vrátila do Jeruzaléma, si nemohla nárokovat, že je všecken Izrael, ani se na sebe nedívala jako na složku rozdílnou od celého národa. Ačkoli většina Židů zůstala v Babyloně, vracející se zbytek nezaujal užší základ, než byl celý Izrael: „*kozlů k oběti za hřích za všecken*

Izrael dvanáct, vedle počtu pokolení Izraelského.“ (Ezdráš 6,17) „*Volků dvanáct za všechen lid Izraelský*“ (Ezdráš 8,35). Není v tom naučení pro nás dnes? Jistěže je (Řím 15,4; 2. Tim 3,16).

Přes zmatení na poli vyznávajícího křesťanstva dnes a přes rozdělení mezi těmi, kteří jsou skutečnými věřícími, tu stále je pro nás zdroj pomoci: Matouš 18,20. Pán Ježíš pamatuje na nejmenší možné shromáždění: „*dva nebo tři*“. Mají být shromážděni k Jeho jménu. Takové shromáždění si nedělá žádné nároky na to, že je celou církví, když velká většina věřících je rozptýlena v denominačních církvích, ale jedná místně pro Pána a představuje tam Jeho údy tvořící Jeho tělo. Jinými slovy: Křesťané se mají shromažďovat ke jménu Pána, ale jako údy Kristova těla a vyjádření jednoho těla. Takto nejsou na žádném užším základu než na základu Kristova těla na zemi.

Místní shromáždění

Žádné shromáždění křesťanů v přítomném zkaženém stavu není místním shromážděním⁹ – to se skládá ze všech údů Kristova těla v tom místě. Kromě toho výraz „*církev Boží*“, užitý místně, je jméno celé společnosti svatých na zemi, dané také všem těm, kteří jsou v onom místě. V 1. Korintským 10,32 a 15,9 a Galatským 1,13 se myslí církev ve všeobecném pohledu. V 1. Korintským 1,2 a 2. Korintským 1,1 jde o místní význam. Svatí v nějakém místě jsou kolektivně odpovědní před Pánem, ale společně jsou z jednoho a téhož těla jako všichni svatí všeobecně. Místní shromáždění na nějakém místě – vesnici, městě nebo velkoměstě – nemá žádnou korporativní existenci mimo všech ostatních svatých v tom místě. Matouš 18,20 je vzácným zdrojem pomoci pro všechny věřící, zvláště v porušeném stavu, v němž se nalézáme, ale ti, kteří z něho mají pro sebe prospěch, pro sebe nemohou si činit nárok nebo právo, že jsou Boží církev – místní shromáždění.

Ani by se těch několik málo, kteří jsou před Pánem zkoušeni ohledně shromažďování jako církve, nemělo pokoušet nutit druhé.¹⁰ To zkušování se mají provádět oni sami. V Ezdrášových dnech to byli ti, „*čího ducha vzbudil Bůh*“ (Ezdráš 1,5). Jinak to způsobí více problémů, než jich vyřeší. Mnozí jsou přitahováni počty, ale individuální zkušování se je velmi důležité (viz 2. Tim 2,19–22). Duch Svatý působí, aby jméno Krista bylo přitažlivé. Je to jméno Krista, které přitahuje

⁹ A přece ti, kteří jsou shromážděni ke jménu Pána způsobem dle Písma, mohou jednat podle jeho zásad, tak, jak by měli jednat svatí v místě, tvořící místní shromáždění.

¹⁰ Když toto říkáme, tu přece věřící, který přišel k poznání požehnání, že je shromažďován ke jménu Pána, bude připraven a šťasten, když bude moci pravdu, kterou nalezl, sdílet s druhými, kteří snad mají zájem, takže i oni mohou přijít k ocenění téhož požehnání a výsady.

druhé. Jen jméno Pána samo je středem shromažďování (Mat 18,20), ale základem pro lámání chleba je jednota všech svatých na celém světě jako údů těla Kristova (1. Kor 10,16–17; 12,13.27); nic více a nic méně.¹¹

Lámat chléb na jiném základu než na základu jednoho těla znamená dávat stranou božský pořádek. Ve starozákonní době se blížili Bohu na místě, které On vyvolil, ale na základu všech dvanácti pokolení Izraele. A jak jsme viděli, tak to bylo prováděno navrátičím se ostatkem. Tak také v dnešní době úpadku ti, kteří chtějí sloužit Pánu Ježíši Kristu a blížít se Bohu ve velebení, to mají činit na základě jednoho těla. Žádný užší základ nelze přijmout. Jednota všech údů Kristova těla je vyjádřena v lámání chleba. Není pochyb o tom, že jen Pánu jsou známi všichni, ale zásada z 1. Korintským 10,17 zůstává.

Obecenství s křesťany v jiných místech může být jen podle způsobu, jak jsou věrní Kristu a jak jednájí ve shodě s pravdou o jednotě církve. Je-li tomu tak, mohou být v zásadě „uznání“ jako shromáždění. Není to formální uznání ve smyslu, že se dává nějaký status, ale je to věc poznávání charakteru společnosti shromážděné ke jménu Pána. Avšak jestliže se odkloní od pravdy o Osobě Krista nebo o Jeho díle, nebo se odkloní od zásad ohledně církve, není nikdo vázán jít s nimi. V takovém případě tu je nutnost oddělit se od dotyčného shromáždění. Myslet jinak znamená být v nebezpečí zatažení do jakéhokoli bludu¹². Spojení se zlem poskvňuje.

V souhrnu: Místní shromáždění – Boží církev místně – se skládá ze všech svatých v tom místě. Uprostřed úpadku křesťanského vyznání a přes rozptýlení křesťanů je Matouš 18,20 zdrojem pomoci, který je stále k dispozici pro všechny věřící v Krista. Ve skutečnosti by všichni měli být shromažďováni jen k samotnému jménu Pána. Jsme vděční, že tu a tam jsou společnosti, které tak činí prostě jako údy Kristova těla. Avšak nemají svou vlastní korporativní existenci, ale prostě jsou vyjádřením celé Boží církve.

Mark Best

¹¹ **Základem** je tělo Krista, ale jako ti, kteří lámou chléb, nesmíme kazit pravý charakter křesťanského obecenství, jak to 1. Korintským 10 jasně učí.

¹² Říká se, že žádné shromáždění by nemělo jiné odřezávat. To je pouze házení písku do očí lidí, protože nikdo nemůže „odříznout“ Boží církev jako takovou kdekoli. Čemu jsme učeni, to je, „*odstoupit od nepravosti*“; přečti si prosím 2. Timoteovi 2,19–22. Máme odstupovat od všeho, co zneucťuje Krista.

CO TO JE SHROMÁŽDĚNÍ CÍRKVE?

Úvod: Místní shromáždění

O Letnicích byla církev – celá církev – shromážděna v Jeruzalémě. Když se dílo rozšířilo, nebylo možné dále být takto shromážděni „*na jednom místě*“ (Sk 2,1). Všude se vytvářela místní shromáždění, jak to vidíme ve Skutcích a v Epistolách, ale každé z nich představovalo celek, jedno tělo: „*Vy jste Kristovo tělo*“ (1. Kor 12,27). Bylo to Boží shromáždění v tom místě; bylo neodlučitelné od „*všech, kteří vzývají jméno Pána našeho Ježíše Krista na všelikém místě, i jejich i našem.*“ (1. Kor 1,2) Shromáždění v nějakém místě zahrnovalo všechny vykoupené, kteří v tom místě bydleli. Takovým bylo Boží shromáždění v Korintu, v Antiochii, v Jeruzalémě, v Efezu a na všech jiných místech. Boží myšlenky ohledně místního shromáždění proto jsou, že zahrnuje všechny vykoupené v tom místě a že představuje v Božích očích, a mělo by představovat v očích světa, celé shromáždění (církev).

Boží slovo v Matouši 18 a ve 2. Timoteovi a na mnoha jiných místech předpokládá, že zkáza budovy svěřené odpovědnosti člověka¹³ změní původní vzhled shromažďování svatých zde na zemi, ale dává zdroj pomoci s účinností pro všechny časy a pro všechny okolnosti. Tímto zdrojem pomoci je přítomnost Pána Ježíše uprostřed dvou nebo tří shromážděných k Jeho jménu (Mat 18,20). Nikdy nepředpokládá, že zásady shromažďování by měly být kvůli něčemu, ať je to cokoli, pozměněny. Je jedno tělo a jeden Duch a my máme vždy „*zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje*“ (Ef 4,3).

Když mluvíme o místním shromáždění dnes, mohlo by se skládat ze dvou nebo tří shromážděných ke jménu Krista. Jestliže však jsou shromáždění v uznání jednoho těla, těchto několik málo bude mít výsadu být představením celého shromáždění na zemi, stejně jako odpovědnost tohoto představování, a autorita Pána bude spojena s jejich jednáním jako shromáždění. Současně budou také mít osobní přítomnost Pána ve svém středu.

Shromáždění církve

Křesťané se mohou shromažďovat pro užitečné a požehnané účely, aniž by byli shromážděni na základě církve. Například otec může shromáždit svou rodinu, bratr, obdařený od Pána jako evangelista nebo učitel, může vykonávat svou službu před posluchači svolanými za tímto účelem, ať už to je ve shromažďovací

¹³ To je celé shromáždění, jak bylo vystavěno Pánem a svěřeno lidské odpovědnosti pro jeho vzdělávání (pozn. vyd.)

místnosti sboru nebo kdekoli jinde, atd. Shromáždění církve je shromážděno podle zásady církve jako takové. „*Když se shromáždíte v církvi,*“ říká apoštol Korintským (1. Kor 11,18). Dále shromáždění, které je shromážděno kolem Pána, jenž je v jeho středu, je zcela závislé na Něm a na Duchu Svatém, jednajícím v jeho středu. Když vykoupení rozumějí, co je shromáždění (církve) pro srdce Krista a v Božích očích, přirozeně se snaží uskutečnit toto nesmírné požehnání a mít radost, že našli Pána osobně přítomného ve svém středu podle Jeho zaslíbení. Tato přítomnost není tělesná, jako když stál uprostřed svých učedníků po svém vzkříšení, ale přesto skutečná. Je to osobní a duchovní přítomnost. Všimni si, že ačkoli ti Jeho jsou shromážděni k Jeho jménu (Mat 18,20), Jeho přítomnost je osobní. Říká: „*Tam jsem já uprostřed nich,*“ a také: „*Uprostřed shromáždění chváliti tě budu.*“ (Žalm 22,23) Neříká: „Můj Duch je tam,“ – „Můj Duch tě bude chválit, – „Moji vykoupení tě budou chválit skrze Ducha“ – to vše je správné – ale „*Tam jsem já,*“ a „*Chváliti tě budu*“ a to jde mnohem dále.

Samotný počet není důležitý. Jeho přítomnost je táž, ať jich je 3000 jako na začátku, nebo tři jako v době úpadku. Jeho přítomnost uprostřed Jeho lidu tvoří zcela zvláštní požehnání shromáždění církve.

To nás vede k různým charakterům, které tvoří shromáždění církve:

1. Shromáždění církve k lámání chleba a společnému velebení (1. Kor 11);
2. shromáždění církve k modlitbě (Mat 18,19–20);
3. shromáždění církve ke vzdělání (1. Kor 14).

Shromáždění k lámání chleba a společnému velebení

Ve všeobecném významu je klanění společné velebení Boha za to, co On je sám v sobě – za to, co je a co učinil pro nás. Klanění má nejvyšší důležitost v očích Otce a Syna. „*Jde hodina,*“ říká Pán, „*a nyní jest, kdy praví velebitelé klaněti se budou Otcí v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se klaněli jemu. Bůh duch jest, a ti, kteří se jemu klanějí, v duchu a v pravdě musejí se klanět.*“ (Jan 4,23–24)

Kolektivní klanění předpokládá osoby spojené v jedno tělo jedním Duchem a děje se v přítomnosti Boha Otce okolo Beránka. Pán sám je středem kolektivního velebení. On sám nás shromažďuje; On zaujímá místo v našem středu. Jeho osobní přítomnost ve velebení má takovou důležitost, že bez ní tu nemůže být žádná chvála hodná toho jména. On říká: „*Uprostřed shromáždění chváliti tě budu.*“ (Žalm 22,23) Jakým povzbuzením je, že naše chvála vystupuje jako sladká vůně do přítomnosti Boha Otce, protože Pán, který nám to zjevuje, je jejím středem, vůdcem a Tím, kdo ji vyjadřuje.

V 1. Korintským je večere Páně představena jako viditelný střed shromáždění, shromážděného u stolu Pána, kde Pán sám je neviditelným středem. Toto shromáždění, s kterým je velebení ve svém nejvyšším vyjádření spojeno, je přednostně shromážděním církve a je jako takové uvažováno v 1. Korintským 11, kde nacházíme tato slova, která jsme už předtím citovali: „*Když se shromažďujete v církvi*“ (18. verš); a „*církev Boží tupíte.*“ (22. verš) To jsou slova, která jasně ukazují charakter shromáždění církve u stolu Pána.

Modlitební shromáždění

Další formou shromáždění církve je shromáždění k modlitbě, zmíněné v Matouši 18,19–20¹⁴. V 18. verši Pán řekl svým učedníkům: „*Pravím vám....*“ V 19. verši dodává: „*Opět pravím vám...*“. Tyto dva předměty spojuje v 20. verši, když rozlišuje jeden od druhého: „*Opět pravím vám: Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za kterou by koli prosili, stane se jim od Otce mého nebeského. Neboť kdekoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tu jsem já uprostřed nich.*“ Takto je přítomnost Pána zajištěna ve shromáždění církve k modlitbě, tak jako k velebení.

Z praktického hlediska má velkou důležitost tomu porozumět. Shromáždění k modlitbě má zcela zvláštní charakter, tak zvláštní, jako je charakter shromáždění k velebení. Některý bratr má snad přijatelný důvod nevykonávat tu a tu službu, ale nikdo nemůže nikdy mít důvod pro nepřítomnost ve shromáždění církve k modlitbě, neboť Pán je tam osobně přítomen uprostřed svého lidu. Jestliže si naše srdce cení této výsady, nestane se to, co se stává příliš často, že ve velkém shromáždění jen pět nebo šest se jich cítí puzeno, aby se shromáždili k modlitbě. Měli bychom ponechat Jeho, Pána, aby byl přítomen samotný tam, kde by mělo být shromážděno celé shromáždění? On je nepochybně podle svého zaslíbení přesto přítomen uprostřed dvou nebo tří. Ale jaké je to zlehčování Jeho Osoby ze strany shromáždění, když by tomu mohlo být jinak! Kéž bychom více cítili svou odpovědnost v této věci!

Odkud přichází slabost proseb v našich modlitebních shromážděních? Odkud přichází skličující mlčení? Odkud přicházejí marná opakování, vypůjčené žádosti předkládané bez přesvědčení a nezměněně formulované podle téhož vzoru? Nevzniká to ze skutečnosti, že Jeho přítomnost uprostřed shromáždění není

¹⁴ Ve cvičení při přijímání nebo vylučování ve verši 18 této kapitoly můžeme vidět shromáždění církve. Zde se o tom zmiňujeme jen proto, že je to obvykle spojováno s velebením, kde duše jsou přijímány nebo vylučovány. Ale měli bychom se častěji shromažďovat k tomu účelu, abychom se kořili. Je to zahrnuto v 1. Korintským 5,2. Když se ukázal hřích ve shromáždění a žádá si vyloučení provinilé osoby, shromáždění by mělo vyjádřit zármutek a pokořit se kvůli tomu hříchu, když si ho před Pánem přivlastnilo. Vyloučení může být vyhlášeno shromážděním v tomto shromáždění ke koření se, což dává aktu vážnost.

uskutečňovaná? Kdyby tomu bylo jinak, bylo by tu tolik síly v modlitbách jako při velebení.

Shromáždění ke vzdělání

Třetí shromáždění církve je ke vzdělání a je zmíněno v 1. Korintským 14. Abychom pochopili důležitost této kapitoly, je dobré poznamenat, že po úvodu Epištoly (1. Kor 1 a 2), je v kapitolách 3 až 10 pod vedením Ducha Svatého probírán pohled na církev jako na Boží dům. V 1. Korintským 10,1–13 se mluví o výsadách a odpovědnosti křesťanského vyznání. 1. Korintským 10,14 až 1. Korintským 14 nám ukazuje pořádek církve vzhledem k jednotě Kristova těla. Duch působí tuto jednotu; večere je jejím vyjádřením (1. Kor 10 a 11).

V 1. Korintským 12 nalézáme, že „*skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme*“ a že „*všichni v jeden duch zapojeni jsme*“ (13. verš). Tato jednotu souhlasí s růzností darů opatřenou Duchem Svatým. Každý dar má své místo v jednání shromáždění. Služby vykonávané těmito dary jsou prováděné pod autoritou Pána a pro Něho. V tomto oddílu je také do podrobnosti vysvětleno učení o darech Ducha. Potom v 28. verši máme velké dary umístěné Bohem v církvi.

V 1. Korintským 14 nám apoštol ukazuje službu a vykonávání darů ve shromáždění církve, když předtím ve 13. kapitole uvedl lásku jako pohnutku pro jejich užití a vykonávání. Když tyto věci víme, vrátíme se k našemu třetímu shromáždění církve. Především to **je** shromáždění církve a nic jiného. Církev jako taková je shromážděna kolem Pána: „*Když by se sešla všechna církev spolu,*“ je řečeno v 23. verši a je užít tyž výraz jako v 1. Korintským 11,20, kde se mluví o večeri Páně (*epi to auto*) – spolu, na témž místě. Je to technický výraz pro shromažďování z praktického hlediska (viz také verše 4, 5, 12, 19, 26, 28, 33, 34, 35). Ale předmět nyní není omezen na velebení nebo modlitbu; je to vzdělání: „*Kdo pak prorokuje, lidem mluví vzdělání*“; „*kdo prorokuje, církev vzdělává*“; „*aby se vzdělávala církev*“; „*hledejte, abyste se k vzdělání církve rozhojnili*“ (verše 3, 4, 5 a 12).

Církev je pak shromážděna v tomto případě jako pro večeri Páně v jednotě Ducha a Kristus je osobně přítomen. Ale to, k čemu dochází, je, že je vyléváno požehnání od Pána na Jeho církev, místo aby vystupovalo skrze Něho k Bohu. Pod Jeho autoritou jsou rozdíleny duchovní dary Jeho lidu pro jeho vzdělání.

Už jsme konstatovali, že k vykonávání daru může docházet na jiných místech než ve shromáždění, aniž bychom vůbec mluvili o evangelistovi, který se obrací ke světu, ale to není to, o čem se mluví zde. Jsme shromážděni „*v církvi*“, Pán je přítomen v našem středu. Čekáme na Něho, abychom skrze Ducha obdrželi to, co vede ke vzdělání Jeho církve. Skutečnost Jeho přítomnosti propůjčuje zvláštní charakter darům ve shromáždění církve. Je to otázka vzdělávání shromáždění, to

jest těla. Každý může mít něco k dávání (verš 26), ale vše musí být děláno, jak to Pán rozhodne a Duch řídí. Pán je uprostřed shromáždění. Zná jeho potřeby a chce je vzdělávat a posvěcovat „*skrze slovo*“ (Ef 5,26).

Při této příležitosti je výjev, který se tu ukazuje, plný pozhledání. Nalézáme velkou svobodu spojenou s velkou závislostí. Některý bratr vstane a prorokuje. V našich dnech se proroctví bezpochyby liší od prorokování v 1. Korintským 14 v tom, že tu nemohou být nová zjevení Božích myšlenek, poněvadž Jeho Slovo je úplné. Avšak **sdělování** Božích myšlenek zůstává a On může působit skrze jednoho nebo jiného.

„Proroci pak dva neb tři ať mluví, a jiní nechť rozsuzují. Pakli by jinému tu přisedícimu zjeveno bylo, první mlč. Neboť můžete všichni, jeden po druhém prorokovati, aby se všichni učili, a všichni se potěšovali.“ (verše 29–31) To neznamena, že v průběhu jednoho shromáždění církve by měli všichni prorokovat, ačkoli mohou mít schopnost, neboť duchové proroků jsou prorokům poddáni (verš 32). Naopak vidíme, že Duch Svatý vzhledem k pořádku omezuje vykonávání prorokování na dva nebo tři, „*neboť Bůh není původ nepořádku, ale pokoje, jako i ve všech shromážděních svatých*“ (verš 33). Všechna tato činnost je takto vykonávána bohatě ve své rozličnosti a výsledkem je velké pozhledání pro duše. Přicházejí, aby hledaly Pána. On je tam a Jeho přítomnost je zjevná v této duchovní činnosti.

Jsou různé příčiny pro naši neschopnost mít shromáždění církve s charakterem, o kterém jsme právě mluvili. V prvé řadě zvažme skutečnost, že bratři si neuvědomují tak, jak to činí ve velebení, že Pán je osobně přítomen a že se dokonale můžeme svěřit Jeho přítomnosti pro vzdělání církve, stejně jako pro velebení a modlitbu. Rozdíl mezi tím, co se děje v našem duchu, když jdeme do shromáždění k velebení, nebo do shromáždění pro vzdělání, je toho důkazem. Když jdeme do shromáždění k lámání chleba, jsme pokojní a bez starostlivosti ohledně toho, co se tam bude dít, nebo ohledně činnosti, která nastane, protože jdeme hledat a nalézt přítomnost Pána. Ale je-li to shromáždění ke vzdělání, pak se snad ptáme s určitou úzkostí sami sebe: **Kdo** tam bude? **Kdo** se účastní? – místo abychom tam šli a hledali **Jeho** přítomnost.

Je to tedy nedostatek víry a důvěry v Něho, co brání vykonávání darů pro vzdělání. Možná že mi řeknete: „To ne, ale já nedůvěřuji sobě.“ Přestaň se klamat. Jestliže nemáš důvěru v tělo, necháš jednat Pána a On bude moci mluvit skrze tebe, abys vyjadřoval Jeho myšlenky podle vedení Duchem Svatým.

Je tu jiná a bezpochyby hlavní překážka pro tuto formu shromáždění církve. To, co chybí: je být syceni Jeho Slovem, celým Božím slovem. Bez této potraviny tu není růst, pokrok, schopnost stát se nástrojem pro vzdělání. Nejsme schopni vzdělávat druhé, jestliže nejsme vzděláváni sami. Dále nemůžeme být bez tohoto

sycení v navyklém obecenství s Pánem a bez tohoto obecenství není možné vzdělávání.

Všimněme si také, že působení shromáždění církve pro vzdělání, jak je ukázáno v 1. Korintským 14, předpokládá, že shromáždění, a zvláště všichni bratři, chodí v tomto obecenství a zbožnosti, která je doprovází. Není to pro nás velmi pokořující, když musíme připustit, že skrze naše selhání, náš nedostatek obecenství s Pánem bráníme zjevování Jeho přítomnosti a působení Ducha ve shromážděních církve?

Podívejme se nyní, co se stane, když církev je takto shromážděná ke vzdělání v jednotě Ducha a když Pán je osobně přítomen. Účinky jsou nejen pociťovány těmi, kteří jsou uvnitř, ale také těmi, kteří jsou vně. Jsou uvedeny dvě třídy lidí přicházejících do shromáždění, když je shromážděno: neučený a nevěřící. Neučení ve smyslu, který Duch zde připojuje k tomuto slovu, jsou ti, kteří nemají známost (viz verš 16). Nevěřící jsou ti, kteří nemají vírou vztah k Bohu. Jak mnoho tu dnes v křesťanstvu je takových prostých, kteří sotva co vědí o Písmu a kteří nemají ponětí o tom, co to je církev!

Jestliže všichni prorokují a do takového shromáždění by vešel nevěřící, dojde v jeho duši k požehnanému dílu, dílu moci, výsledku působení Ducha Svatého ve shromáždění: *„Je usvědčován ode všech a souzen ode všech. A tak tajnosti srdce jeho zjeveny budou.“* (verše 24–25). Vidí svobodu Ducha ke vzdělání; cítí také, že tu je něco, co nikdy předtím neviděl a nepoznal, poněvadž, to mějme na paměti, nejde o shromáždění evangelizační, ale je to shromáždění pro vzdělání.

Neučený (žel, že v našich dnech je to možná křesťan) řekne: „Neznal jsem tyto věci. V jakém stavu potom je moje duše? Co ji zaslepovalo, že jsem až do nynějška zůstával cizí myšlenkám o Bohu a o Jeho slovu, že přítomnost Ducha Svatého, takto zjevená, mi v takovém rozsahu byla neznámá? Jak jsem žil do této doby, lhostejný k takovým požehnáním?“ Takto je *„usvědčován ode všech a souzen ode všech“*. To, co v tajnosti vedlo jeho srdce, je přivedeno na světlo, neboť má co činit s neviditelnou Osobou jednající skrze tyto viditelné nástroje, s Osobou, o které je řečeno: *„A není stvoření, které by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, s nímž máme co činit.“* (Židům 4,13) Stejně tomu je s nevěřícím. Prostřednictvím křesťanů se octne v Boží přítomnosti v Osobě Krista, jenž je středem svého shromáždění: *„A padna na tvář, klaněti se bude Bohu, vyznávaje, že jistě Bůh jest mezi vámi.“* – To znamená v církvi jako celku.

V těchto divácích není ani jakékoli pomyšlení na obdiv vůči jednotlivcům, na přitažlivost k těm, kteří vykonávají svůj dar, na náklonnost k tomu, kdo mluví. Proč?

Protože se cítí být přivedeni přímo do Boží přítomnosti. Padnou a řeknou: „Bůh sám je tu.“ Skutečně tam je v Osobě Krista.

Toto shromáždění církve dává potom dvojí požehnání: předně shromáždění uskutečňuje přítomnost Pána a mravní sílu, která z ní plyne ke vzdělání Jeho milované církve. Potom ti, kteří jsou vně, se učí poznávat sami sebe, soudit se a poznávat Pána ve světle Jeho přítomnosti.

Už jsme se zmínili o těžkosti uskutečňování tohoto třetího shromáždění církve v přítomném stavu věcí, doprovázeném všeobecnou duchovní slabostí. Je mnohem snazší nechávat trvalé dary, které Pán umístil do svého shromáždění, aby měly všechnu odpovědnost jednání. Jsou dány „*pro spořádání /zdokonalení/ svatých, k dílu služby, pro vzdělání těla Kristova*“ (Ef 4,12). Jakkoli vzácná může být jejich služba, tu přece čekat na ně, že budou jednat, pocvičuje svědomí a odpovědnost svatých mnohem méně, než povinnost přijít a hledat Pána ve shromáždění. Při této druhé alternativě už nemůžeme spočívat na daru, a přitom pomalu sklouzávat do klerikálního ducha, který v některých shromážděních způsobil tak velkou spoušť. Vážme si kvůli jejich dílu velmi vysoce těch, kteří mezi námi pracují v lásce. Ale pevně držíme pravdu, že shromáždění církve mají zvláštní důležitost pro požehnání drahých Božích dětí.

Naše srdce by měla toužit po těchto věcech. Neboť bychom jistě měli přicházet hledat Pána ve shromáždění a On odpoví na důvěru svého lidu a na jejich upřímnou touhu těšit se Jeho přítomnosti hojnou činností svého Ducha. Jak důležité bude takové uskutečňování ve shromážděních, kde není žádný jasný dar, ale kde je pravá zbožnost a aktivní křesťanský život!

Kéž nám Bůh dá, abychom mnohem více chápali a uskutečňovali pravý charakter shromáždění církve k velebení, k modlitbě a pro vzdělání.

Henri L. Rossier¹⁵

NĚKTERÉ ILUSTRACE SHROMÁŽDĚNÍ CÍRKVE

V době Evangelii ještě nebyla zformována církev a shromáždění církve neexistovala. A přece tu byly příležitosti, při kterých byly mravní rysy takových shromáždění ilustrovány pro naše naučení a povzbuzení.

¹⁵ Upraveno.

Ježíš uprostřed (Lukáš 24; Jan 20)

Byl den vzkříšení Božího Syna. Ráno toho dne tu byl pláč (Jan 20,11) a skleslost a malomyslnost (Lukáš 24,14–21). Učedníci, kteří ztratili své iluze, „odešli zase tam, kde prve byli“ (Jan 20,10). Zdálo se, že je po všem. Ale pak se Pán zjevil: nejprve Marii (Jan 20,14–17), potom Petrovi (Lukáš 24,34; 1. Kor 15,5), a také těm, kteří šli do Emaus (Lukáš 24,14–31), takže večer toho dne tu bylo více svědků Jeho vzkříšení.

Večer se učedníci a ti, kteří byli s nimi, shromáždili. Rozumíme tomu, že měli jen jeden předmět: „Kristus skutečně vstal!“ (Lukáš 24,34) Jsou obklopeni nepřátelským světem (Jan 20,19), ale mají jedno téma a jeden předmět rozhovoru: Krista. Dveře jsou zavřeny, ale Kristus náhle stojí uprostřed. To ilustruje, co to znamená být shromážděni ke jménu Pána: srdce a mysli věřících jsou zaměstnány Jím, jsou obklopeni nepřátelským světem, ale těší se z osobní přítomnosti Krista.

Pán nestojí na jakémkoli místě, ale přímo uprostřed. Nikdo si nenárokuje toto místo; je ochotně dáno Jemu. Potom On mluví a učedníci a ti, kteří jsou s nimi shromážděni, slyší obdivuhodná slova: „*Pokoj vám.*“ Pán toto říká a ukazuje své ruce a svůj bok – to jest, přitahuje jejich pozornost k pokoji. On jej učinil na kříži: pokoj s Bohem. Když my jsme shromážděni ke jménu Pána a těšíme se z Jeho přítomnosti, budeme se zabývat Jeho Osobou a dílem. Ale On se bude také starat o naše potřeby: Pán opakuje slova: „*Pokoj vám,*“ ale mluví o pokoji, který budou potřebovat pro svou cestu a poslání v tomto světě (verše 19 a 21).

Pak byli učedníci rádi. Pán jim svěřuje odpovědnost odpouštění a zadržování hříčů na zemi (verš 23).

Tomáš nebyl přítomen. O co přišel! Ale druzí mohli svědčit: „*Viděli jsme Pána.*“ (verš 25) Příště, o týden později, tam byl také. Kéž bychom také zakoušeli skutečnost a radost z toho, že Pán je uprostřed, a nechyběli ve shromáždění!

Marie u Jeho nohou

Marii z Betany nalézáme třikrát u nohou Pána Ježíše: jednou kvůli modlitbě, jednou aby slyšela slovo a jednou pro velebení. To krásně odpovídá třem typům shromáždění církve, které nalézáme v Novém zákoně: k modlitbě (Mat 18,19–20; Skutky 12,5), ke vzdělání (1. Kor 14) a k lámání chleba (1. Kor 11), které přirozeně vede vykoupená srdce k velebení.

V Janu 11 Marie přichází k Němu s velkou záležitostí: její bratr Lazar zemřel. Neříká Pánu, co dělat, ani mu nečiní žádnou výčitku, ale padá k Jeho nohám a ulehčuje svému srdci tím, že Mu říká o tom, co jí leží na srdci. Její problém se zdál být nepřekonatelný, ale v Něm jsou všechny zdroje pomoci pro její potřebu. Jaká výsada znát místo u Jeho nohou v modlitbě!

V Lukáši 10,38–42 nalézáme Marii, jak je pro ni důležité sedět u nohou Pána, aby slyšela slovo. To je dobře využitý čas (přes všechny ostatní povinnosti). Pánův úsudek zní: *„Jednoho jest potřebí. Maria dobrou stránku vyvolila, která nebude odjata od ní.“* Zde Marie nemluví o svých potřebách, ale naslouchá tomu, co Pán chce říci.

V Janu 12 jsou Marie, Marta a Lazar pospolu a je tam Pán. To ilustruje charakter křesťanů. O Lazarovi se mluví jako o tom, *„který byl umřel“* (verš 1) – ti, kteří jsou shromážděni kolem Pána, byli kdysi duchovně mrtví, ale byli vzkříšeni. Marta sloužila – je tam prostor pro službu Pánu. A Marie *„vzavši libru masti drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových a vytrhla vlasy svými nohy jeho. I naplněn jest dům vůní té masti“* (verš 3) – pozoruhodný obraz sladké vůně velebení, které mluví o Kristu. Kéž by tomu tak bylo v našich shromážděních k lámání chleba, když *„sedíme u stolu s Ním“*, aby vystupovalo velebení – ať tiché nebo slyšitelné – takže *„dům bude naplněn vůní“*.

Další příležitosti

Čtenář Bible objeví další příležitosti, kde jsou vyjádřeny tyto tři pohledy. Tyto tři rozměry nebo úrovně vzájemného působení (modlitba, klanění a naučení) charakterizovaly Boží jednání s těmi Jeho při mnoha příležitostech.

Například v 1. Mojžíšově 18 Pán přichází k Abrahamovi. Ve verších 1 až 8 Abraham a Sára **dávají** Bohu. Ve verších 9 až 21 Pán **mluví** k nim a oni se dozvídají důležité věci, z nichž některé se jich zcela osobně týkají a některé jsou ve vztahu k Božím plánům. V poslední části kapitoly (verše 22 – 33) Abraham *„ještě stál před Hospodinem“*, tentokrát s modlitbou a přímlovou.

Mysleme také na Gedeona (Soudců 6 a 7). Bůh chce, aby Jeho lid s Ním spolupracoval třemi způsoby: aby k němu přicházel se svými potřebami, v závislosti; aby Mu naslouchal a přijímal naučení; a aby Mu přinášel velebení.

Přicházíš, aby ses těšil z místa u nohou Pána za tímto trojím účelem: dávání (velebení), naslouchání (vzdělání) a modlitba?

Michael Hardt

VZTAHY MEZI MÍSTNÍMI SHROMÁŽDĚNÍMI

Když začínám, беру za danou věc to, co se považuje za společný základ jednání: že každé shromáždění křesťanů shromážděných ke jménu Pána Ježíše Krista a v jednotě Jeho těla čas od času jedná jako tělo, činí tak na svou vlastní odpovědnost vůči Pánu, když například vykonává kázeň nebo když provádí všechny jiné

věci této povahy, jako jimi je, když přijímá ve jménu Pána Ježíše ty, kteří mezi ně přicházejí, aby měli účast u Jeho stolu. Každé shromáždění jedná v takovém případě ze své vlastní iniciativy a ve své sféře rozhodování o věcech čistě místně, ale má to působení, které se vztahuje na celou církev.

Duchovní muži, kteří se věnují tomuto dílu a obírají se jeho podrobnostmi, než je případ přinesen před shromáždění, takže svědomí všech mohou být zkoušena v té věci, bezpochyby pečlivě zkoumali podrobnosti s mnohým užitekem a božskou péčí. Ale jestliže dojde k rozhodování o něčem stranou od shromáždění svatých, i ve věcech nejobyčejnějších, jejich konání přestane být jednáním shromáždění a nemělo by být za takové uznáváno.

Jestliže takové místní věci jsou projednávány nějakým shromážděním, které jedná ve svém okruhu jako shromáždění, všechna ostatní shromáždění svatých, protože jsou v jednotě těla, jsou vázána uznat, co bylo učiněno, a mít za dané (pokud se neukáže opak), že vše bylo vykonáno upřímně a v Boží bázni ve jménu Pána. Nebe, jsem si jist, uzná a potvrdí toto svaté jednání a Pán řekl, že tomu tak bude (Mat 18,18).

Často se říká a je uznáváno, že kázeň, která spočívá ve vyvržení z prostřed sebe (1. Kor 5,13), by měla být posledním prostředkem, ke kterému se máme utéci, a jen když všechna trpělivost a všechna milost byly vyčerpány a když trpění zla dále by nebylo ničím jiným než působením necti jménu Pána a prakticky by bylo spojováním zla s Ním a s vyznáváním Jeho jména. Na druhé straně je kázeň vylučování vždy činěna se zřetelem napravit člověka, jenž jí byl podroben, a nikdy s úmyslem se ho zbavit. Tak tomu je v Božích cestách s námi. Bůh má vždy na zřeteli dobro duše, její nápravu v plnosti a radosti a obecenství a On nikdy nevztáhne svou ruku zpět, dokud není dosaženo tohoto výsledku. Kázeň, jak ji Bůh chce mít, vykonávaná v Jeho bázni, má na zřeteli stejnou věc. Jinak není z Boha.

Ale zatím co místní shromáždění má skutečně svou vlastní odpovědnost a jeho skutky, jsou-li z Boha, zavazují jiná shromáždění, poněvadž jsou v jednotě těla, tato skutečnost neodstraňuje jinou skutečnost, která má velkou důležitost a na kterou, jak se zdá, mnozí zapomínají, totiž že hlasy bratří v jiných místech mají svobodu stejně jako hlasy místních bratří, aby se nechaly slyšet v jejich středu, když se projednávají záležitosti shromáždění svatých, ačkoli nejsou místně příslušní k tomuto shromáždění. Popírat to by skutečně bylo vážným popřením jednoty těla Kristova.

A více než to, svědomí a mravní stav nějakého místního shromáždění může být takový, že prozrazuje nevědomost, nebo alespoň nedostatečné porozumění tomu, co se sluší slávě Krista a Jemu samému. To může způsobit tak slabé porozumění, že tu už není duchovní síla k rozeznávání dobrého a zlého. Možná

v některém shromáždění také předsudky, spěch nebo sklon mysli a vliv jednoho nebo mnohých mohou zavádět úsudek shromáždění a způsobit, že shromáždění trestá nespravedlivě a působí některému bratrovi vážnou křivdu.

Je-li tomu tak, je skutečným požehnáním, že duchovní a moudří muži z jiných shromáždění zakročí a snaží se probudit svědomí shromáždění, zvláště přijdou-li na žádost shromáždění nebo těch, jimž věc v té době působí hlavní nesnáz. V takovém případě jejich vstup, daleký toho, aby byl považován za vměšování se, by měl být přijímán a uznáván ve jménu Pána. Jednat nějakým jiným způsobem by určitě znamenalo trpět nezávislost a popírat jednotu Kristova těla. Nicméně ti, kteří přicházejí a takto jednají, by neměli jednat bez zbytku shromáždění, ale se svědomím všech.

Když shromáždění zavrhlou každou výtku a odmítá přijmout pomoc a úsudek druhých bratří a když trpělivost byla vyčerpána, pak shromáždění, které bylo v obecnství s ním, je ospravedlněno, když anuluje jeho chybný čin a přijme osobu, která byla vyloučena, když ohledně ní jednali chybně. Ale jsme-li dotlačeni až k této krajnosti, těžkost se stala otázkou ohledně odmítnutí obecnství se shromážděním, které jednalo tak chybně a které tak svým vlastním jednáním přerušilo obecnství se zbytkem shromáždění, která jednají v jednotě těla. Taková opatření mohou být přijata jen s velkou pečlivostí a trpělivostí, aby svědomí všech mohla souhlasit s jednáním jako jsoucím od Boha.

Upozorňuji na tyto věci, poněvadž tu může být sklon nastolovat nezávislost jednání v každém shromáždění tím, že se bude odmítat připouštět zásah těch, kteří jsou v obecnství a přicházejí z jiných míst.

Ale všechno jednání, jak jsem na začátku řekl a uznal, primárně náleží místnímu shromáždění.

*J. N. Darby*¹⁶

STARŠÍ A DIAKONI

Nový zákon se zmiňuje o dvou úřadech v prvotní církvi: o starších (*presbyteros*) nebo dohlížitelích (*episkopos*), což se obojí vztahuje k témuž pověření (viz Sk 20, 17,28; Tit 1,5,7) a o diakonech (*diaconos*; viz Skutky 6).

Židé měli vždy starší (2. M 3,16; Ezdráš 10,14; Mat 26,59; Sk 6,12). Proto nečteme o žádném ustanovování starších ve shromážděních složených z lidí židovského původu, ačkoli tam také byli (Sk 11,30; 15,6). Ve shromážděních, kde křesťané byli pohanského původu, byli starší ustanovováni skrze apoštolskou autoritu (Sk

¹⁶ *Letters of JND vol. 2 p. 198*

14,23; Tit 1,5) pod vedením Ducha Svatého (Sk 20,28). Diakoni byli voleni místní církví na základě určitých kritérií, a potom potvrzováni apoštoly (Sk 6,1–6). Skutečnost, že starší a diakoni jsou zmíněni v záhlaví pouze jedné Epištoly (Fil 1,1), neukazuje na nějakou výjimku, ale spíše na normální stav církví. Starší a diakoni však museli mít dobrou pověst, a proto byli ustanovováni teprve po určité době (1. Tim 3,6).

Po odchodu apoštolů lidé začali rozlišovat a oddělovat úřad staršího od úřadu dohlázeatele. Tím byl položen základ k pozdější hierarchii úřadů v církvích, která se dokonce ještě chlubí „apoštolskou poslušností (následnictvím)“. Svaté Písmo pro to však nedává žádný podklad. Naopak, když se Pavel loučil se staršími shromáždění v Efezu, poručil je a církev Bohu a Slovu Jeho milosti (Sk 20,32).

Dnes je v křesťanstvu velmi zdůrazňována důležitost **úřadů**, zatím ty různé, Bohem dané **rozdílné dary milosti** – evangelisté, pastýři a učitelé (Ef 4,11), ustupují do pozadí. Právě ty ale mají zůstat až do konce období církve (Ef 4,13).

Pokud můžeme vidět v Novém zákoně, byli starší nebo dohlázeatelé jmenováni jen skrze apoštoly, resp. ty, koho oni pověřili. Tím tito sami obdrželi autoritu, kterou Bůh chtěl, jíž byl udržován vnější pořádek ve shromážděních v první době. Dnes nikdo – ani shromáždění – nevlastní autoritu ke jmenování k takovému úřadu. Božská autorita přichází vždy shůry, nikdy zdola. Jestliže služba starších jako oficiální úřad dnes už nemůže na biblickém základě existovat, tu přece může být duchovními muži s mravní autoritou vykonávána k užitku a požehnání věřících.¹⁷

Arend Remmers

SBÍRKA

Oběť dávání je v Židům 13,15 a 16 spojena s obětí chvály: „*V takových obětech (duchovních a materiálních) zvláštní svou libost má Bůh.*“ Tak také v 5. Mojžíšově 26 nalézáme, že dávání desátků je zmíněno ve spojení s přinesením košíku prvotin Pánu ve velebení. A protože nám apoštol v 1. Korinským 16,1–2 ohledně sbírky pro svaté říká: „*V každou neděli jeden každý z vás sám u sebe slož podle možností*“, zdá se být náležité, abychom při shromáždění k velebení také přinášeli Pánu své materiální oběti pro Jeho dílo. Tato příležitost je nejvhodnější dobou pro sbírku pro dílo Páně, potřeby chudých, atd. Takto u Jeho stolu máme výsadu dávat Mu oběti chvály a oběti svých hmotných statků, vše v duchu velebení.

R. K. Campbell¹⁸

¹⁷ Výňatek z *Das Neue Testament im Überblick: Die zwei Briefe an Timotheus*.

¹⁸ Výňatek z „*The church of the Living God*“.

Milovaní bratři, vždy se mi to jeví jako velmi nešťastná okolnost, když vidím, jak se Boží děti objevují jen v den Páně dopoledne a jen tím udržují vnější pouto s Pánem a Jeho lidem.

Připouštím, že mohou být okolnosti, kde tomu nemůže být jinak – vážná nemoc nebo tu mohou být skutečné povinnosti naléhavého rázu. Nezmiňuji se o takovýchto případech. A my bychom měli vždy být pomalí k posuzování jednotlivých případů, dokud neznáme skutečnosti.

Ale říkám to jako obecné pravidlo, že táž víra, která nás vede k oceňování shromažďování, abychom se setkali s Pánem u Jeho stolu, by nás měla vést k radosti ze setkávání se s Pánem při každé příležitosti, a dále k využití všech prostředků pro růst v pravdě. Neboť nedostatek duchovního pokroku je jedním velkým zdrojem naší slabosti ve velebení. Protože nerosteme v duchovním porozumění, je velebení chudé a na nízké úrovni. Jestliže budeme užívat Boží pravdu a porosteme ke Kristu ve všech věcech, bude tu odpovídající větší plnost ve velebení, které přinášíme.

A dovolte mi dodat, že tu bude větší prostota v našem velebení. Nebude tu ustavičné užívání stejných výrazů. Místo pouhého opakování a formálnosti budeme mít čerstvé myšlenky, aniž bychom o nich vůbec přemýšleli a snažili se o něco nového. Naše srdce budou plněna den za dnem Jeho pravdou a z živé hojnosti srdce budou mluvit ústa.

Proto má pro nás takovou důležitost, abychom vším způsobem pro sebe užívali každou příležitost a každou hodinu, ve které máme příležitost ke společnému velebení a modlitbě, stejně jako k uvažování a službě slovem.

William Kelly¹⁹

PRAKTICKÉ POHLEDY NA ŽIVOT MÍSTNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ

Blížení se Bohu a velebení záviselo pod zákonem na řadě budov, nádob a jiných symbolických předmětů, jako byl stánek a chrám, truhla a oděv nejvyššího kněze. Mnohé z těchto předmětů byly složité a bylo potřebí mnoho času a vyžadovalo si úsilí při jejich ustavení, přemísťování, čištění atd.

Jedno pokolení Izraele, Levítové, bylo odpovědné za tyto věci. Bible pojednává o některých zvláštních povinnostech Levitů podrobně. Například někteří Meraritští

¹⁹ *The Bible Monthly* (1937) vol. 17 p. 39. Zdá se, že článek byl upraven z autorových *Lectures on Ezra*.

se měli starat o kolíky a provazy stánku v poušti (4. M 3,36–37), zatím co druzí Levítové byli odpovědní za chleby předložení v domě Božím v zemi (1. Par 23,29). Možná si myslíme, že to nemůže být moc zajímavé být pověřen jen kolíky a provazy. Avšak to by byl chybný způsob zvažování díla, poněvadž kolíky a provazy byli Boží kolíky a provazy, a proto pro Něho byly vzácné. Udržovat je, udržovat v pořádku chleby předložení a každý jiný úkol daný Levítům byly věci podstatné pro velebení Boha Izraelem. Kdyby Levítové selhali ve své povinnosti, ať už byla jakkoli malá, lid se nemohl blížít Bohu a Bůh by nedostal, co Mu náleželo. Podle toho každý Levita dělal něco pro Boha a pro celé shromáždění (4. M 3,6–7).

Z výše uvedeného pro nás plyne důležitá praktická lekce. Je mnoho věcí, které musejí být udělány na této zemi, aby se každé místní shromáždění mohlo shromažďovat ke jménu Pána, i když naše velebení je v duchu a pravdě a my vždy máme smělost ke vstupu do svatyně svatých a nejsme závislí na ničem zemském, abychom se mohli uchopit každé výsady. Potřebujeme místo ke shromažďování, a tak jsme závislí na jednom nebo více věřících, kteří vyjednávají jako pověřeni ohledně domu nebo místnosti pro shromáždění. Naše shromažďovací místa se sama neuklidí – někdo musí tu práci udělat. Je dobré, když několik bratrů přijde nějakou dobu předtím, než shromáždění začne, aby zajistilo přípravu místnosti a přivítalo všechny návštěvníky. Když se něco porouchá, nějaký bratr nebo sestra musí zajistit, aby to bylo opraveno. A seznam by mohl pokračovat.

Jak jsou tyto věci vykonávány v našich místních shromážděních? Skládají se naše shromáždění z Levítů dnešní doby, odhodlaných věnovat se praktické službě? Nebo je situace spíše podobná situaci popsané v Ezdráš 2 a 8, kde v první vlně lidu, který se po zajetí vracel do Jeruzaléma, bylo jen 74 Levítů a v druhé vlně nejdřív žádný.

Každý z nás učiní dobře, když zváží, čím přispíváme k praktickému pohledu na život místního shromáždění. Nikdo by si neměl myslet, že uklízení shromažďovací místnosti, péče o zahrádku kolem haly, vedení účtů a podobné věci jsou pod jeho úroveň. Ve skutečnosti je to velká výsada, když smíme takovou práci konat. Tak jako tomu bylo v případě Levítů, jsou to věci, které můžeme dělat pro Boha a pro své milované bratry.

Mark Grasso